Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 7 грудня 2010 року № 47 (367)

ВІДБУВСЯ XIII ЗБІР КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан БРАЦЮНЬ

ГОЛОВОЮ КОНГРЕСУ ОБРАНО СТЕПАНА БРАЦЮНЯ

Конгрес Українських Націоналістів очолив новий лідер. У боротьбі, що точилася між трьома кандидатами на посаду голови КУН, переміг багатолітній член Конгресу, голова Секретаріату Головного Проводу Степан БРАЦЮНЬ. За нового голову партії проголосувало 228 делегатів із 337 зареєстрованих на XIII Зборі Конгресу.

Закінчення на 2–3-й стор.

У СУСІДІВ

БІЛОРУСЬ:

ТЕХНІЧНІ ВИБОРИ ПІД ПРИЦІЛОМ КРЕМЛЯ

Сергій ВИСОЦЬКИЙ, голова Організаційного Комітету Білоруської Партії Свободи

ПЕРМАНЕНТНА ОКУПАЦІЯ

Те, що відбувається зараз поміж Білоруссю та Росією, є завершальною фазою перманентної окупації країни (*Білорусі**). Російська імпербюрократія повільно і методично просувалась до такого стану. Її слухняний сателіт (*Лукашенко*) довгі роки робив юдину справу руйнування білоруської нації і державности. **Сьогодні дійшла черга і до самого Лукашенка.** Тепер уже він сам – мало не остання перешкода для анексії нашої країни!

Маємо об'єктивну очевидність – неоголошену війну Росії проти Білорусі. Точніше, наступний етап війни московської імперії проти незалежницьких прагнень литвинів-білорусів.

Росія встановлювала режим Лукашенка. Довгі роки його утримувала і годувала. Росія його легалізувала. Росія допомагала вбивати, оббріхувати, дискредитувати білоруських патріотів. Росія несе безперечну відповідальність за те, що відбувалося з 1994 року на білоруській землі. Санніков (Саннікаў), Някляєв (Някляеў), Романчук (Раманчук), Лябедько (Лябедзька), Дашкевич (Дашкевіч), Бухвостов (Бухвостаў) та ін. мають дівочу пам'ять, якщо так швидко про це забули.

Росія руками своєї маріонетки довела білорусів до крайнього стану національної ослаблености й політичної дезорганізованости. І тепер Москва пропонує білорусам зловісну "допомогу". Аби жертва "не мучилася", московські стратеги вирішили її зовсім добити. Мовляв, диктатор так вимучив білорусів, що варто ліквідувати і Білоруську Державу. Це – зразок цинізму, диявольська пошесть візантійської традиції. Єзуїти відпочивають…

Багато співвітчизників вдячні росіянам за показані фільми "Хрещений батько". Кажуть: "Бачиш, одумалась Росія, пошкодувала білорусів." Направду інформація у фільмах правдива, однак чомусь замовчується роль Росії, російських спецслужб в операції просування Лукашенка на посаду президента Білорусі 1994 р., у державному перевороті 1996 р., у ліквідації опонентів режиму. Ці та багато інших фактів про білоруського диктатора були відомі росіянам вже більше десяти років. Але вкидання інформації відбулося тільки тепер (!). Десять років тому дружини і діти зниклих політиків молили російське керівництво про допомогу, аби довідатись про долю рідних. Їх відфутболювали, як м'яч. Поки Лукашенко танцював під московську дудку, Кремль схвалював свого прислужника. Як тільки на крихту вперся, рятуючи власне життя, – став монстром у російських ЗМІ.

Тепер Москва вирішила відкрито використати свою агентуру в опозиції. Прес-конференції та розгорнуті інтерв'ю у Москві під гаслом "Разом з Росією проти диктатора!" остаточно викривають бонз офіційної опозиції. Білоруси просто ніяковіють від лицемірства цих "лібералів" зі сходу. Проросійські кандидати забувають озвучувати, що ж вимагає сьогодні Росія від Лукашенка.

Закінчення на 5-й стор.

47

4 820102 210017

Під час Збору. У робочій президії: Марія ОЛІЙНИК, Степан БРАЦЮНЬ, Володимир БОРЕЙЧУК.

ВІДБУВСЯ XIII ЗБІР КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ГОЛОВОЮ КОНГРЕСУ ОБРАНО СТЕПАНА БРАЦЮНЯ

Виступає Богдан БОРОВИЧ, голова Івано-Франківської обласної організації КУН.

Обрання нового керівництва партії було основною метою та завданням XIII Збору Конгресу Українських Націоналістів. До порядку денного також входили питання скасування змін до Статуту партії, внесених на XII Зборі Конгресу, та обговорення результатів виборів до органів місцевого самоврядування 31 жовтня 2010 року.

Учасників XIII Збору Конгресу Українських Націоналістів привітала головуюча на Зборі голова Донецької обласної організації Марія Олійник. Після звіту голови Реєстраційної комісії Олександра Сахацького щодо кількости зареєстрованих делегатів Марія Олійник оголосила XIII Збір відкритим. Делегати із різних куточків України разом із чоловічим академічним хором "Фавор" виконали гімн українських націоналістів "Зродились ми великої години". Благословення на успішну і плідну роботу учасникам з'їзду дав настоятель Свято-Володимирського патріаршого собору протоієрей Борис Табачек.

Робоча частина збору почалася з емоційного обговорення підсумків виборів до місцевих рад. Голови обласних організацій розповіли про хід виборчої кампанії у своїх регіонах та прозвітували про результати місцевих осередків партії на цих виборах. Всі промовці одностайно назвали вибори 31 жовтня найбруднішими за всю історію незалежности України. З-поміж основних причин не надто високого результату Конгресу на цих виборах було названо недостатнє фінансування партії, а також тривале перебування Конгресу в складі різних виборчих блоків.

Важливим питанням Збору було скасування змін до Статуту партії, прийнятих на XII Зборі КУН. Статутна комісія партії визначила, що введення посади першого заступника голови із повноваженнями, майже рівними повноваженням голови, вносить дисбаланс у роботу керівних органів партії. З таким висновком Статутної комісії погодились делегати Збору і скасували зміни до Статуту.

Втім, головна подія Збору – обрання очільника партії – була попереду. На посаду голови претендували керівник Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь, голова Львівської обласної організації Микола Пшевлоцький та активіст Київської міської організації Микола Кохановський.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Делегати Збору.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Перед голосуванням кожен із кандидатів мав можливість звернутися до делегатів збору, донести до них своє бачення перспектив розвитку партії.

Степан Брацюнь наголосив, що рішення кандидувати на голову Конгресу прийняв свідомо, незважаючи на велику відповідальність, що лягає на плечі нового лідера партії. "Я розумію, що мені потрібно брати прапор у руки і я готовий до цього, – сказав він у своїй промові. – Однак якщо ми не будемо командою, то я його не зможу втримати". Партія повинна залишатись монолітною, не втратити єдности, підкреслив Степан Брацюнь. "Кожен із нас чогось очікує, кожен хоче щось отримати. Я пригадую вислів із інавгураційної промови одного із президентів Сполучених Штатів: "Не питай, що Америка може зробити для тебе, а скажи, що ти можеш зробити для Америки". Цей вислів зараз, як ніколи, актуальний, кожен із нас повинен подумати, що він може зробити для Конгресу", – зазначив кандидат. Якісне оновлення партії, підвищення її інтелектуальної складової, залучення молоді до лав Конгресу – ось першочергові завдання, які ставить перед собою Степан Брацюнь.

Кандидат на посаду голови Конгресу від Львівської обласної організації Микола Пшевлоцький не зміг бути присутнім на Зборі через вагомі особисті обставини. Його програму зачитав учасникам Збору голова Львівської міської організації КУН Тарас Федів. "Головними причинами невдач КУН впродовж останніх років є відмова від самостійної політичної практики, споєзання в середовище ліберальних політичних сил та розчинення серед них", – вважає Микола Пшевлоцький. Він переконаний, що партія гостро потребує припливу свіжих сил, чого можна досягти через поширення впливу КУН у молодіжних та підприємницьких середовищах і залучення їхніх представників до партії. З огляду на серйозну небезпеку для української державности кандидат запропонував утворити широке об'єднання опозиційних сил.

Третій кандидат на посаду голови Конгресу Микола Коханівський відзначився найбільш радикальною позицією. "У разі обрання мене головою Конгрес Українських Націоналістів очікують реформи, – розповів Коханівський делегатам Збору. – І це, в першу чергу, зміни керівного складу партії. Це буде зачистка тих людей, які негідні називатися націоналістами". Другою складовою своєї діяльности він назвав "революційну діяльність", бо вибори, на його думку, не вирішать питання волі української нації.

Після жвавого обговорення кандидатур на голову партії делегати з'їзду визначилися зі своїми симпатіями: Степан Брацюнь отримав 228 голосів, Микола Пшевлоцький – 62 голоси, Микола Коханівський – 40.

Новообраний голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь подякував делегатам за довіру й підтримку та пообіцяв вивести Конгрес на якісно новий рівень політичної діяльности.

На Зборі також було обрано Головний Провід партії у складі 40 осіб, Контрольну та Етичну комісії. Одразу після завершення Збору відбулось перше засідання Головного Проводу, на якому заступниками голови КУН було обрано Марію Олійник, Романа Дідуся та Євгена Лупакова. Нового керівника отримав і Секретаріат Головного Проводу. Ним став заступник голови Київської міської організації Володимир Манько.

Валентина ЯНЧУК, Костянтин ГАЛУШКО

ЗАЯВА
XIII Збору Конгресу Українських Націоналістів

Події, що відбуваються впродовж останніх місяців у нашій державі, беззаперечно підтверджують: Україна пробуджується!

"Кожне відродження нації виходить із неї самої", – писав визначний ідеолог українського націоналізму Ярослав Стецько. Ці слова сьогодні вкотре підтверджують велелюдні акції громадянської непокори по всій Україні проти злочинних дій президента Януковича та його команди. Влада, яка цинічно нехтує інтересами громадян, знищує їхній добробут, опікується лише наповненням власних кишень, не має майбутнього.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що президент Янукович, сформована ним антиконституційна більшість у Верховній Раді та Кабінет Міністрів проводять ворожу до українського народу політику.

Розроблений урядом Азарова Податковий кодекс увесь тягар економічних негараздів держави намагався покласти на плечі малого і середнього бізнесу, при цьому захищаючи інтереси олігархів. Ми переконані, що передусім великий бізнес повинен брати на себе відповідальність за наповнення бюджету країни. Багаті повинні ділитися з бідними, а не навпаки! Тому Конгрес вкотре заявляє про свою підтримку вимог страйкуючих підприємців щодо справедливих і сприятливих умов ведення бізнесу.

В той час, коли мільйони українців на Заході і Сході України об'єдналися в боротьбі проти олігархічного режиму Януковича, влада намагається вчергове розколоти українське суспільство. Закон про мови, внесений на розгляд парламенту регіоналами і комуністами, який суперечить 10 статті Конституції України, має на меті повністю витіснити українську мову із освітніх закладів, державних установ. Маніпулюючи тезами про захист прав національних меншин, влада фактично намагається впровадити "білоруський сценарій" мовного геноциду титульної нації.

Конгрес Українських Націоналістів не дозволить прокремлівській команді Януковича знищити українську мову, витіснити її на маргінес суспільства. Неодноразові акції протесту проти закону про мови переконливо показали, що мільйони українців готові рішуче стати на захист рідної мови.

Ми впевнені, що антиукраїнському режиму Януковича недовго залишилось перебувати при владі. Вибори 31 жовтня до органів місцевого самоврядування підтвердили розчарування суспільства в тому, хто обіцяв "покращення життя вже сьогодні". Перемога Партії регіонів була досягнута лише завдяки використанню адміністративного ресурсу та безпрецедентним фальсифікаціям волевиявлення громадян.

Конгрес Українських Націоналістів у цей складний час закликає усі партії національно-демократичного спрямування об'єднати свої зусилля у боротьбі проти антинародного проросійського режиму Януковича. Настав час відкинути особисті амбіції та міжпартійні чвари і однією потугою захистити Українську державу.

Делегати XIII Збору Конгресу Українських Націоналістів
м. Київ, 4 грудня

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету «Нація і держава» на 2011-й рік.

Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 5,01 грн.;
на 3 міс. – 15,03 грн.;
на 6 міс. – 30,06 грн.;
на рік – 60,12 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету «Нація і держава» можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

до Президента України,

Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України

В.Януковича

Шановний Вікторе Федоровичу!

27–28 липня 1991 року українськими офіцерами-патріотами, ще за існування Радянського Союзу, створено Спілку офіцерів України (СОУ) – громадську організацію військово-патріотичного спрямування. Основною метою СОУ була визначена консолідація зусиль офіцерів навколо української державотворчої ідеї та сприяння створенню професійних Збройних Сил України парламентсько-правовим шляхом. СОУ сприяла поверненню військовослужбовців Радянської Армії – українців до України, переймалася соціальним захистом військовослужбовців та членів їхніх родин, запобігала незаконному вивезенню за межі України військового майна та озброєння. Одразу після свого створення СОУ активно включилася в боротьбу за незалежність Української держави, виступила проти повернення тоталітарного режиму прихильників ГКЧП в Україні.

СОУ зробила великий внесок у створення законодавчої бази Збройних Сил України. Зокрема, її членами розроблено Концепцію оборони і будівництва Збройних Сил України, Концепцію Військово-Морських Сил України, Концепцію Соціально-психологічної служби Збройних Сил України, Закон України "Про оборону України", Закон України "Про Збройні Сили України", Закон України "Про Національну Гвардію України", Воєнну доктрину України, Закон України "Про соціальний захист військовослужбовців та членів їхніх сімей", інші законодавчі й нормативно-правові акти. Багато й плідно працювали члени СОУ над перекладом і редагуванням перших військових статутів, навчальної та навчально-методичної літератури.

З січня 1992 року разом з міністром оборони України К.Морозовим організовували прийом присяги у військових частинах, військових комісаріатах, містах та селах України.

СОУ відіграла значну роль у формуванні Міністерства оборони України. Її членами було розроблене Положення про Міністерство оборони України, а члени Спілки склали групу консультантів першого міністра оборони незалежної країни К.Морозова.

Спілка готувала й проводила науково-практичні конференції з питань реформування Збройних сил України. Завдяки зусиллям СОУ було створено Комітет із соціального захисту військовослужбовців при Кабінеті Міністрів України.

Члени СОУ брали участь у міждержавних переговорах про повернення в Україну українців-військовослужбовців Радянської Армії, ініціювали підпорядкування Чорноморського Флоту колишнього СРСР Україні та виведення його російської частини з Криму.

В перші 3–4 роки, з часу проголошення Україною державного суверенітету України, осередки СОУ у військових гарнізонах перешкоджали вивезенню за межі України військового майна, техніки, озброєння, домагалися від командування військових частин служіння Українській державі, виконання наказів міністра оборони України, законів України.

За свою державницьку позицію багато з членів СОУ були звільнені з лав Збройних сил СНД, або ж уже неіснуючого на той час СРСР як злочинці – за прийняття Присяги Державі Україна. І ми свідомо йшли на ці кроки, будучи впевненими, що наша Батьківщина захистить нас.

Проте переслідування з боку прихованих антиукраїнців на керівних посадах над патріотично налаштованими офіцерами – членами Спілки офіцерів України і в Збройних Силах України і досі не припиняються!

Ось останній приклад безпідставного звільнення з роботи. Наказом МО України від 29 жовтня 2010 року звільнено заступника директора Департаменту гуманітарної політики МО України, полковника запасу Костюка Петра Івановича. Вважаємо, що його звільнили за його переконання.

При цьому звільнення Костюка П.І. не погоджувалось із профспілкою працівників Департаменту гуманітарної політики. Перебуваючи на державній службі та обіймаючи посаду заступника директора Департаменту гуманітарної політики Міністерства оборони України з 11 лютого 2008 року до 29 жовтня 2010 року, він 2008 р. за успіхи в службовій діяльності був заохочений відзнакою МО України, а 2009 року нагороджений державною нагородою України.

Полковник запасу Костюк П.І. – учасник бойових дій, має три вищі освіти. Спеціальність за однією з них – магістр військового державного управління. У військах обіймав різні посади, в тому числі заступника командувача корпусу з гуманітарних питань, заступника командира Повітряного командування з гуманітарних питань.

У щорічній оцінці виконання державним службовцем посадових обов'язків і завдань за 2009 рік заступник директора Департаменту гуманітарної політики Петро Костюк оцінений "добре", як такий, що займаній посаді відповідає та гідний бути зарахованим до кадрового резерву на вищу посаду. В лютому 2010 року за сумлінну працю йому підвищено ранг державного службовця.

Полковник запасу Костюк П.І. з 3 вересня до грудня 1991 року працював у комісії Верховної Ради з питань оборони та національної безпеки. Приймав участь у розробці законопроектів та практичних заходів щодо створення Збройних Сил України, Національної Гвардії України. Був серед тих, хто створював Соціально-психологічну службу Збройних Сил України. 1991 року був обраний першим головою Львівської обласної організації Спілки офіцерів України, надалі обирався до керівних органів Спілки офіцерів України. З 2008 до 2010 року був першим заступником Голови Спілки офіцерів України. Нині є членом центрального Проводу СОУ.

Костюку П.І. відмовлено у перепризначенні, хоча посади директора та заступника директора новосформованого Департаменту соціальної та гуманітарної політики МО України є вакантними.

25 вересня 2010 року наказом міністра оборони України звільнено головного редактора телерадіокомпанії "Бриз" М.Мамчака за те, що він нібито не враховує в своїй роботі політичні реалії, вносить розкол у севастопольську громаду. Звільнення М.Мамчака здійснено виключно з політичних мотивів. Ще на початку червня голова Севастопольської державної адміністрації В.Саратов, разом з антиукраїнськими силами в Севастополі, вимагали від Міністерства оборони України його звільнення. Відомо, що В.Саратов декілька разів мав розмову з командувачем ВМС України з цього приводу, нібито у зв'язку зі зменшенням авторитету ТРК "Бриз" серед військовослужбовців і відсутністю допуску до таємниць у офіцерів ТРК "Бриз".

Таким чином, антиукраїнські сили у Севастополі домоглися заміни керівника ТРК "Бриз" та зміни її інформаційної політики, визначеної національною Радою України з питань телебачення і радіомовлення. Хоча ще 22 вересня проводилась перевірка роботи Національною Радою України з питань телебачення та радіомовлення, і робота компанії визнана задовільною.

Але Департамент преси і зв'язків зі ЗМІ Міністерства оборони України відмовив М.Мамчаку у працевлаштуванні у військових ЗМІ міста Севастополя, хоча перед звільненням йому була обіцяна відповідна цивільна посада, зважаючи на те, що він єдиний заслужений журналіст у Збройних Силах України.

Лише з політичних мотивів було також звільнено з лав Збройних Сил України першого заступника голови Спілки офіцерів України полковника Литвина Сергія Харитоновича, доктора історичних наук, професора.

Міністерство оборони України досьогодні не виконало постанову Вищого адміністративного суду України від 23 листопада 2005 року щодо поновлення його на військовій службі. Чиновники міністерства та вже три змінені за цей час міністри оборони, нехтуючи правами людини і правовим устроєм держави, не виконують рішення вищої судової інстанції. Навіть коли Окружний адміністративний суд м. Києва та в порядку розгляду касаційної скарги Вищий адміністративний суд України вдруге 29 квітня 2010 року підтвердив факт невиконання вищезазначеної постанови суду – полковник Литвин С.Х. і донині не поновлений на військовій службі.

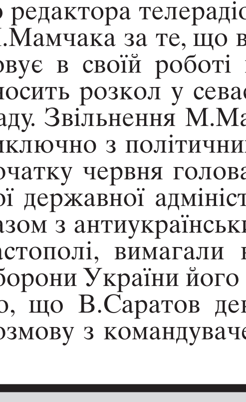
Змінюються президенти України, міністри оборони України, а політичний тиск на патріотично налаштованих офіцерів не змінюється!

Наведені та інші подібні численні факти свідчать про те, що захистити права офіцера в Україні неможливо навіть у судовому порядку.

Безперечно, ми маємо конституційне право звернутися за захистом прав своїх членів до Європейського Суду з прав людини. Проте вважаємо, що означені проблеми ми маємо вирішувати в середині держави на підставі законів України.

Просимо Вас, як гаранта дотримання Конституції України, Верховного Головнокомандувача Збройними Силами України, дати належну оцінку цим протиправним, антиукраїнським діям у Збройних Силах України, які є виключно політичним переслідуванням офіцерів-патріотів, та поновити на службі зазначених членів Спілки офіцерів України.

З повагою,
В. БІЛОУС,
голова Спілки офіцерів України,
народний депутат України II скликання,
полковник.

НЕ СТАЛО ПИСЬМЕННИКА ВІКТОРА ЛУПЕЙКА

30 листопада, на 81-му році життя, помер Віктор Лупейко (м.Тетерів на Київщині) – письменник, лавреат премій імені Григорія Косинки і "Благовіст", кавалер ордена рівноапостольних Кирила і Мефодія, заслужений вчитель України.

За словами голови Київської обласної організації НСПУ А.Гая, Віктор Лупейко помер раптово від серцевого нападу, поспішаючи на лекцію, яку збирався прочитати для студентів Національного педагогічного університету ім. Миколи Драгоманова. Похований у смт Тетерів.

Редакційний колектив газети "Нація і держава" висловлює співчуття рідним і близьким письменника, який був також нашим автором, неодноразово друкувався на сторінках "Нації і держави". Кілька матеріалів Віктора Лупейка підготовлені до друку і незабаром будуть надруковані.

У СУСІДІВ

БІЛОРУСЬ:

ТЕХНІЧНІ ВИБОРИ ПІД ПРИЦІЛОМ КРЕМЛЯ

Між тим, вимоги наступні:

1. Вільна приватизація "російськими суб'єктами" провідних підприємств Білорусі, нерухомости та землі.

Зокрема,

– викуп акцій білоруської нафтогазової галузі;

– введення замість білоруських грошей російського рубля з єдиним емісійним центром у Москві.

Іншими словами, Москва потребує повного економічного підпорядкування.

2. Визнання Південної Осетії та Абхазії, що стало б повним політичним приниженням та ганьбою для нашої країни на весь світ.

3. Припинення навіть найменших реверансів у бік Заходу та будь-яких самостійних зовнішньополітичних ініціатив. Цілком слухняної поведінки в Асоціації Державної Колективної Безпеки (*спільний орган безпеки Росії, Білорусі, Казахстану…*) і "Союзній державі" (*Спільне наддержавне утворення Білорусі та Росії*) з послідовним виконанням волі Росії.

Все це разом означатиме кінець білоруській державності.

ХЛОПЦІ, ЧИЇ БУДЕТЕ?

Список "відданих друзів" Росії росте: Санніков, Некляєв, Лебедько, Романчук, Бухвостов, Фролов (Фралоў), Скрабець (Скрабец)…

Звичайні громадяни звертають увагу на те, що серед кандидатів у президенти майже нема власне білорусів. Однак, гадаю, проблема глибша. Такі відомі діячі, як Лебедько, Івашкевич, Голубєв, Ходика так само вправно служать претендентами у холуї Москви. Вже половина Білоруського Народного Фронту перебігла до того ж Саннікова. Для них гроші не пахнуть.

У Саннікова взагалі ціла історія. Абсолютний чемпіон по грантах (разом з Бондаренком та Халезіним), патрон і реальний керівник "Хартії", "Зубра", "Джинсу". Ці хлопці купались у західних доларах… А сьогодні поміняли господарів: на 180 градусів розвернули свій корабель, помінявши західний вектор на московський. Сльозливими голосами ці "провідники" офіційної опозиції просяться у Кремля на утримання. А раптом візьмуть? У Москви ж гроші є…

З останніх розчарувань – В. Некляєв. Ніби і за незалежність він, а ніби і з Росією – поквапився підіграти Кремлю під час газової війни між Білоруссю та Росією.

З цікавих пасажів відомого поета: "За опозицією немає перемог з 1991 року, з дня, коли була проголошена незалежність. Більше ніяких істотних перемог не було" (Російська служба "Радіо Свобода"). Це, звісно, брехня. Бо за ці часи були і жертви, і славні перемоги білоруської нації, які по суті дозволили як-не-як зберегти Незалежність. Проходили потужні акції, від яких хитався режим ще у 1995 та 1996 роках, був легендарний Куропатський Чин, боротьба білоруської молоді з вуличним російським фашизмом, солідарна підтримка українців під час Помаранчевої Революції, майдан Каліновського (*акції громадського опору на центральному майдані Мінська після президентських виборів 2006 р. "Волошкова революція"*) та багато іншого. Принижувати все це, цинічно не помічати – значить, продемонструвати таке саме лицемірство, як і носії режиму.

Коли політик може так просто плюнути в обличчя тисячам білоруських патріотів, коли втрачається головне – правда, гідність, повага до свого народу, його героїв – ні про яку перемогу і марити не можна. Можна скільки завгодно піаритись на фоні брудного заводу у м.Ліда, можна гратися у соціальну проблематику, цинічно використовувати для піару ім'я Василя Бикова, але все одно вийде, що через черговий політпроект сумнівних політтехнологів і за гроші підозрілих спонсорів поет Некляєв втратить гідність творця і статус представника національної еліти. **Що це за поет, від якого вже не чути ні голосу сумління, ні голосу правди?**

Білорусь ще не пройшла національно-визвольної стадії. Росія топче Лукашенка не за "недемократичність", а тому, що без міцної національної сили-гаранта відсування Григоровича (*Лукашенка*) тепер означає аншлюс.

Кандидати грають дурнів, буцім не розуміють, що сьогодні питання №1 для нас – державна незалежність. Об'єктивна задача кожного білоруського політика – гуртувати національну силу, яка не дозволить Росії поглинути країну! У такій ситуації сприяти зовнішньому агресору супроти своєї Батьківщини – це справа, варта негідника. Не сумніваюсь, що це претенденти розуміють.

Вони усім гамузом ненавидять Лукашенка (найбільше за те, що покинув їх за бортом, не підпускає до свого корита). Але нам чи не все одно, кого вони не люблять? Важливо, за що вони виступають! Чи усвідомлюють доленосний момент для держави?! Чи здатні вирвати країну з кігтів східного хижака?! Чи будуть так само здавати країну, як їхні попередники?! Чи не перетворять білорусів на власній землі у безправних "росіян" під ординською владою безжалісних олігархів?!

ЧИ ПОВТОРИТЬСЯ КИРГИЗЬКИЙ ВАРІАНТ?

Звісно, режим Лукашенка підім'яв усю громадськість і має суцільний контроль над ситуацією. За роки диктатури за безпосередньої допомоги Росії керівник Білорусі відбудував репресивну машину, накопичив шалені ресурси.

Однак в останні роки становище Григоровича почало дещо ускладнюватись. Зросло нове покоління білорусів, котрі орієнтуються на Європу, відчувають національне приниження народу. Влада починає панікувати перед новими викликами часу. Майже 20 років державності Білорусі не могли безслідно пройти навіть у режимі інформаційно-духовного терору над нацією. Стабільно 90 відсотків білорусів виступають за державну незалежність. Іншими словами, тенденція очевидна.

Лукашенко вичерпав себе в очах Москви як "інтегратор". Він перетворився з основного знаряддя анексії у перешкоду. Гадаю, Олександр Григорович сьогодні переживає глибоку людську драму, усвідомлюючи, для чого він був потрібний і яке місце йому відвів "старший брат". От тільки просвітлення запізніле – як у кожної маріонетки…

Це вже не дикий диктатор, а банкрут-політикан, який зазнає страшної стратегічної поразки, одночасно підставляючи прекрасний і добрий народ. Правда в тому, що без російської підтримки білоруси самі могли би впоратись з диктатором!... Але якраз це і не потрібно Кремлю. КГБ працює. У Москві цілі інститути аналітиків займаються прогнозом розвитку білоруської ситуації. **Вкидаються буквально необмежені кошти, рекрутується і просувається армія провокаторів, перебираються всі сценарії, аби не випустити Білорусь з московських кігтів.**

Можливо, ми мусимо бути вдячними тому ж Саннікову *за те*, що людина прямо заявила, що… служить Росії. Коли б уся інша аналогічна публіка обтерла шмарклі й слину про "єврооріентири та вектори", "права особи", "загальноєвропейські цінності" і так само сказала, кому служить, було б значно простіше. Однак не скаже…

Що ж ми маємо напередодні виборів?! Жоден претендент не підходить на посаду справжнього президента Білорусі за елементарними ознаками – як за людськими якостями, так і за світоглядною широтою. Така собі барижна тема: "зрубив бабла" – і в кандидати (до речі, залишається відкритим найпринциповіше питання – звідки взялися ці кошти!).

1. Жоден не проголошує своєю найвищою метою – служіння білоруському народу! Служать іншим!

2. Жоден не каже про жахливу загрозу для незалежности країни! Незалежність їм не потрібна.

3. Жоден не сказав про головну біду – етноцид!

4. Жоден не каже про потребу зупинити московського агресора, мобілізувати нарід до опору!

Чуємо інше. Деякі другорядні поняття на зразок "відкритої економіки", "ліберального вибору".

Що ж це за лібералізм такий, коли ігнорується доля власного народу?!

Чи варто після цього дивуватись, що для таких людей Путін, який перерізав половину Чечні, за якого ворогів російської імпербюрократії вбивали навіть у Лондоні і Катарі, який організував підрив будинків у самій Росії – вже стає "демократизатором" Білорусі, разом з Затуліним та Жириновським.

Таким чином, маємо чергові вибори без вибору. **Тоталітарний режим разом з міжнародною мафією заблокував висунення кандидатом білоруського патріота. Захід банально "зливає" Білорусь Росії.** Реально існують тільки двоє гравців – диктатор і Росія…

Інформація, що циркулює в Інтернеті, про підготовку Москвою "м'якого киргизького варіанту", може бути правдою. У подібній ситуації для національно-демократичного вибору майже не існує варіантів. Маючи карт-бланш Заходу, Москва може піти на певний екстремальний сценарій з перспективою громадського хаосу… Після того – технічні вибори під прицілом і під диктовку Кремля.

ЩО БУДЕМО РОБИТИ?

Коли б хоч один із кандидатів оприлюднив згадані вище чотири позиції, можна б було сідати за стіл переговорів. Гадаю, навіть сьогодні Організаційний Комітет Білоруської Партії Свободи (ми ж незареєстровані) спроможний зібрати 50 тисяч підписів.

Трагізм білоруської ситуації полягає в тому, що не можна знайти ресурсів у середині країни. За кожним серйозним бізнесменом закріплені куратори з КГБ, які фіксують усі контакти. Ресурси контролює режим. Випадковостей не буває за визначенням. Умова проста – патронаж російських або лукашенківських спецслужб. Кошти доходять тільки ззовні і тільки до того, до кого повинні дійти. Закордонні спонсори фінансують тільки своїх маріонеток. А самостійні білоруські лідери, незважаючи на численні заяви з Заходу про підтримку демократії у Білорусі, не потрібні нікому, крім самих білорусів.

Було б суцільною дурістю у такій ситуації дозволяти маніпулювати собою, а тим більше – допомагати цим людям обманювати білорусів.

Не особливо зважаючи на цю метушню, треба продовжувати підготовку національної альтернативи! Йде до того, що і ці вибори не поставлять крапки, а покладуть початок складного перехідного періоду, до якого необхідно готуватись. Рух вперед, зростання нашого впливу може відбутись тільки за умови збереження принципів та послідовної правдивости.

Йосиф Середич (Іосіф Сярэдзіч) з усією своєю "принциповістю" надав бізнесмену від політики Саннікову посаду "політоглядача" газети "Народная воля". Діма Дашкевич вже чистить стежку, аби повзати на колінах в Росію (див. його статтю "Не трэба баяцца рускіх"). Зогнила частка БНФ-івців (*представників Білоруського Народного Фронту*) гарує на проросійських кандидатів. Навіть Станіслав Шушкевич схилився перед своїми непримиримими ворогами з Хартії. Кажуть, це така гра. Насправді, в глибині душі, вони за НАТО, просто політологи рекомендують… У такім бруді відкидаються всі цінності. Виторг завжди більший напередодні великої зради.

Нам – білоруським патріотам – доведеться всупереч усьому гуртувати національну силу. У випадку реалізації сценарію ФСБ – "контрольований хаос" і на його фоні організація проросійської псевдореволюції – пропонувати свій шлях. Треба буде відстояти незалежність і захистити Державу від російської експансії, і так само від зрадників, як владних, так і опозиційних. У цьому місія справжньої національної еліти. Демократія починається з незалежности – незалежности від Росії та всіх інших держав. А іншої незалежности не буває.

У випадку анексії Білорусі на Лукашенка чекає ганьба і суд Історії. Така ж перспектива і в опозиційних бонз. Не здобудуть демократії люди, які вже продали Незалежність.

Чужі гроші не принесуть нам свободи. Білорусь визволиться не золотом, а національною волею!

Не вибори, а визволення!..

Сергій ВИСОЦЬКИЙ,
голова Організаційного Комітету
Білоруської Партії Свободи

* Курсивом у дужках подаються роз'яснення перекладача.

Переклад здійснено з білоруськомовного оригіналу даної статті, взятої з сайту http://nashaziamlia.org/2010/10/19/3616/#more-3616

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПОСТАТІ

ВІН СЛУЖИВ УКРАЇНІ

До 150-річчя з дня народження Ярослава Окуневського

2010 року виповнюється 150 років з дня народження і 81 рік з дня смерті Ярослава Окуневського – одного з видатних українців кінця XIX – початку XX ст. Його постать – представника роду українських інтелігентів Окуневських – в добу тоталітаризму була викреслена з історії нашої культури, літератури, медицини.

Ярослав ГАНІТКЕВИЧ,
дійсний член НТШ, професор-емерит Львівського Національного медичного Університету імені Данила Галицького, лавреат премії імені Івана Огієнка

Ярослав Окуневський – доктор медицини, керівник медичної служби у військово-морському флоті Австро-Угорщини, контр-адмірал, осягнув високий пост в Австро-Угорщині. Мандрівник, автор публіцистичних праць, мемуарів та спогадів, меценат, громадсько-політичний діяч, засновник і керівник Української Санітарної Місії ЗУНР у Відні, він належить до тих численних українців, яким в умовах поневолення українських земель сусідніми державами довелося працювати на чужині, здобувати визнання у інших народів, подібно як Івану Горбачевському, Івану Пулюю та багатьом іншим.

Ярослав Окуневський прийшов на світ 5 березня 1960 року в сім'ї священика Іполита та Теклі (з родини Кобринських) Окуневських у містечку Радівці біля Сучави на Південній Буковині (тепер Редзуци Сучавського повіту, Румунія). 1869 року Іполит переїхав до Яворова біля Косова, відтоді Гуцульщина стала рідним краєм для хлопця, часто він згадував Яворів як рідне село.

Ярослав навчався спочатку в сільській школі в Яворові, опісля в семирічній школі в Снятині. Згодом його віддали до Коломийської гімназії, де він зазнав немало принижень від учнів-поляків. У віці 17 років вступив до Віденського університету на медичний факультет. Будучи в скрутному матеріальному становищі, він з 1879 року почав отримувати стипендію, яку Військове міністерство Австро-Угорщини запровадило для майбутніх армійських лікарів.

У Відні він зразу ж поринув у національно-культурне життя української студентської громади, формується як український інтелектуал європейського взірця, одним із перших вступає до академічного товариства "Січ", 1880 року його обирають головою товариства. У "Січі" формувалися видатні в майбутньому особистості – Наталь Вахнянин, Юліан Целевич, Іван Пулюй, Мирон Зарицький, Іван Горбачевський, Ярослав Окуневський, Євген Озаркевич, Євген Петрушевич, Богдан Лепкий і ряд інших галицьких діячів. Почесними членами віденської "Січі" також були Михайло Драгоманов, Іван Франко, Михайло Грушевський, Володимир Винниченко.

Після отримання 1884 року диплому доктора медицини розпочав службу корабельним лікарем військового флоту Австро-Угорщини, який базувався на березі Адріатичного моря в Хорватії в м.Пула (Істрія). Напередодні Першої світової війни цей флот був восьмим у світі за бойовою потужністю і захищав адріатичне узбережжя імперії Габсбургів.

Тут, у Пулі, та на морях і океанах світу промайнули 33 роки життя Я.Окуневського. На флоті він пройшов всі щаблі офіцерської лікарської кар'єри, ходив у далекі походи корабельним лікарем на вітрильних корветах "Мінерва", "Аврора" і "Радецький", крейсері "Кайзер Франц Йосиф I". 1 листопада 1914 р. він отримав високе адміральське звання – "морський генеральний штабовий лікар", тобто контр-адмірал чи генерал-майор морської медичної служби. Під його орудою перебували сотні медиків, а під опікою – десятки тисяч моряків.

Це була надзвичайно рідкісна для українця в Австрійській імперії військова службова кар'єра. Вона не була випадковою, адмірал Я.Окуневський відзначявся великою працездатністю, обширними знаннями, високим інтелектом. Вільно розмовляв англійською, французькою, італійською та німецькою мовами. Багато уваги приділяв покращенню медичного забезпечення моряків, не лише лікував їх, надавав висококваліфіковану медичну допомогу хворим у багатьох країнах і портах, але також багато зусиль приклав до покращення організації діяльності Морського шпиталю, яка особливого значення набула в роки Першої світової війни. Він вивчав медичні досягнення в чужих краях, досліджував медичну практику інших народів, вніс значний внесок у розвиток військово-морської медицини. Все набуте під час морських походів згодом впровадив у медичні порадники, розробив військово-медичний статут австро-угорського флоту, який запозичили багато флотів світу. Це було міжнародне визнання Я.Окуневського.

Його нагороджено багатьма орденами та відзнаками Австро-Угорської імперії та інших держав. Він став першим українцем – кавалером Рицарського хреста Франца-Йосипа, ордена Рицаря іспанської королеви, французького ордена Почесного легіону, китайського імператорського ордена Дракона, титула Мандарина та інших високих нагород низки держав.

Служба на флоті дала Я.Окуневському можливість побувати в багатьох країнах Європи, Африки, Азії, Океанії і Америки. Він на власні очі бачив виверження вулканів, ходив по китайській стіні, джунглями Латинської Америки і горами Тибету, поклонявся єгипетським пірамідам і буддійським божествам, милувався витворами античних греків і римлян. Я.Окуневського, як високо ерудованого, інтелігентного знавця мов, талановитого оповідача і письменника, завжди елегантного, осанистого, включали до складу високих урядових австрійських делегацій. У складі офіційних і неофіційних делегацій він бував на двірських прийомах імператорів, королів і султанів, ханів, баронів і вождів племен, на національних святах і карнавалах.

Свою літературну діяльність він почав ще в студентські роки. 1893 року львівська газета "Діло" почала друкувати його листи і нариси. Нещодавно опубліковано листи Я.Окуневського до Дениса Лукіяновича. В одному з них він пише: "Ви мене питаєте… про мої подорожі. Що Вам писати? Посилали... австрійський воєнний корабель та згідно з наказом портового адміралтейства призначили мене на нього. От і їхав я та отвирав очі. В Туреччині та Греції був я на кораблі "Радецкий", в Індіях в Африці на "Аурора", а в Італії та Іспанії на "Франц Йозеф"... Будучи в чужих землях старався я дістати у корабля відпустку на 10–20 днів і їздив собі самопас розглядатись по світі".

1898 року в Чернівцях Денис Лукіянович та В.Будзиновський видали листи та опубліковані нариси Я.Окуневського окремою книжкою під заголовком "Листи з чужини". Я.Окуневський – перший український прозаїк-мариніст, його літературні твори, написані під враженням морських походів, за оцінкою Івана Франка, стали "взірцем української мемуарної та туристичної літератури". Деякі його нариси передрукували в підручниках для гімназистів як зразок опису подорожей. Проте творчість його, замовчувана і заборонена в Україні комуністичним режимом, до останнього часу залишається маловідомою.

У своїх мемуарах Я.Окуневський з теплотою згадує Гуцульщину і улюблений Яворів: "Що там чувати в нашім Яворові під зеленим Бескидом? Що поробляєте, земляки? А я мандрую уже 13 років; моря і гори, ріки і зорі лишаються позад мене, несу з собою тугу за ясними зорями, за тихими водами рідної землі де я зріс, де співають: "Ой зійди, зійди ясен місяцю, як млинове коло…". Злетів-би я до вас, земляки, та моря не перелечу, хиба напишу довге, довге письмо до вас: розкажу вам, яка она тая чужинонька, який ту світ, люди як живуть, як Бога хвалять – і думкою полину на рідний край".

Закінчення в наступному числі.

Ірина МОЛЧАНОВА,
голова Маріупольського СУ, член НСЖУ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЗНАЙОМИМОСЬ ІЗ "НЕВІДОМОЮ УКРАЇНОЮ"

Нещодавно культурно-просвітницький центр Приазовського Державного Технічного університету (м.Маріуполь) гостинно розчинив двері для перегляду фільму з циклу "Невідома Україна". Повний цикл нараховує 144 документальні кінострічки, створені на I національному каналі ТБ і завершений 1993 р. Нині маріупольцям показали фільм "Сандармох".

– Чому Україну не цінують у світі? – почав попередню розмову із 200 викладачами та студентами ПДТУ керівник відділу документальних фільмів ТБ Андрій Данильченко. – Тому, що ми себе погано рекламуємо. Світ не знає ані багатющої історії України, ані її сьогодення. Для розмови з іншими державами і був створений цикл "Невідома Україна".

Режисер фільму – Олександр Рябокрис сам донбасівець із Красноармійська. Він щиро зрадів молодій аудиторії, що зібралась на зустріч з кінематографістами. "У наших кінострічок різна тематика – козацтво, українці на Колимі, видатні діячі України, – ділився думками теперішній киянин. – Ми вирішили представити фільм "Сандармох" як одну з маловідомих сторінок радянського минулого".

"Сандармох" карельською мовою означає мокрий пісок. Ніхто би не знав про цей глухий кут у лісах Карелії, коли б 1937 року, на честь 20-х роковин Жовтневої революції", тут не було б розстріляно 1111 в'язнів-українців із так званого СЛОНа – "Соловецкого лагеря особого назначения". Цей вирок-злочин "професійно і швидко", як вказують документи, виконав особисто упродовж тижня капітан КГБ Матвєєв... Та хіба він один знаходив садистське задоволення у знущанні над позбавленими будь-яких прав людьми? На екрані показуються фотокартки кількох начальників-вбивць СЛОНа та їхніх вищих керівників із КДБ – Ягоди, Єжова. Всі вони сумлінно виконували вказівки Сталіна про знищення цілих класів населення – куркулів, інтелігентів, "буржуазних націоналістів", а згодом самі потрапляли в жерло безжальної м'ясорубки, створеної

буцімто заради великої ідеї "щастя пролетарів"...

Мабуть, головний висновок страшного фільму: це неправда, що "мета виправдовує способи її досягнення". Правда полягає в тому, що "способи дії влади викривають їхню справжню мету". Якщо тільки у лісі Сандармох знищено тисячі молодих, здорових, розумних людей 60 національностей і 6 різних релігій, то чи може бути щасливим суспільство, побудоване на кістках?

Діти й онуки загиблих шукали могили невинно убієнних. 1998 року був знайдений ліс Сандармох – загальна братська могила в'язнів із Соловків. Звідтоді щороку представники всіх народів колишнього радянського концтабору влаштовують прощу – паломництво до святих могил загиблих, які складали цвіт різних націй. Із відомих українців тут спочивають Степан Рудницький, Матвій Яворницький, Микола Зеров, Лесь Курбас і безліч інших. Тепер, за сприяння української організації "Меморіал", на землі Карелії встановлений трьохметровий козацький хрест.

ГРУЗИНСЬКИЙ СЦЕНАРІЙ

Проблема тотальної корупції продовжує залишатись актуальною для України. Системні зміни в країні відсутні, і шанси на їхнє проведення катастрофічно мізерні з огляду на якісний стан української владної еліти.

Ситуація виглядала б зовсім безнадійною, якби не низка прикладів сучасности, які показово доводять: навіть важко хворе на корупцію суспільство можна вилікувати лише за кілька років. Яскравий доказ – успішне подолання цього ганебного явища в Грузії.

Представники українського політичного бомонду полюбляють вдаватися до філософсько-соціологічних міркувань про надзвичайну складність боротьби з цією соціальною недугою. Державні можновладці, і в минулому, і тепер розводяться про специфічні умови України, особливості ментальности суспільства та вигадують ще сотню причин, не називаючи основної. Головна причина корупції – вони самі.

ЯК СААКАШВІЛІ ПОДОЛАВ КОРУПЦІЮ

Петро ГЕРАСИМЕНКО

На час проголошення Саакашвілі президентом Грузії у січні 2004 року стан справ у цій кавказькій країні був катастрофічним. Корупційна гідра тісно перепліталась з пануванням "злодіїв у законі" та розвалом економіки країни. Країна перебувала на межі розвалу. Державні служби на всіх рівнях займались купівлею-продажем своїх послуг та масовим збиранням хабарів. Злочинний світ тісно співпрацював із владою та міліцією і жодною мірою не боявся покарань правоохоронних органів. А люди за вирішенням проблем звертались не до судів, а до авторитетів кримінального світу. Опитування тих часів показало, що 75% учнів мріяли у майбутньому стати "злодіями в законі" або вийти заміж за кримінального авторитета.

Суспільна свідомість країни перебувала у, здавалось би, невиліковному стані. Громадяни повністю змирилися з таким станом справ і втратили віру у державні інститути. Спадок, який отримав 2004 року Михайло Саакашвілі у Грузії, був незрівнянно важчим, ніж Віктор Ющенко 2005 р. Проте результати правління двох президентів та кумів виявились зовсім протилежними.

Грузія славилась своїми традиціями хабарництва ще з радянських часів. Саме це змусило молодого Саакашвілі, який вже тоді відзначався великою антипатією до корупційних діянь, здобувати вищу освіту у Київському університеті ім. Шевченка та Інституті міжнародних відносин, куди в той час можна було потрапити без грошової протекції. Ще кілька років майбутній президент провів у Західній Європі та США, вдосконалюючи та поглиблюючи свої знання, а потім повернувся на батьківщину.

На початку 2000-х років у Грузії сформувалась молода еліта, не пов'язана з номенклатурним радянським минулим, яка і прийшла до влади внаслідок революції троянд.

Прийшовши до влади, Саакашвілі від початку не вважав за доцільне йти на будь-які компроміси зі злочинцями. Вже тепер, аналізуючи причини успіху реформ у Грузії та їх провал в Україні, він скаже таке: "Необхідною умовою успішних реформ є охоплення ними всіх без винятку сфер та зміна ментальності суспільства. Поодинокі реформи будуть безрезультатними та з часом нівелюються незнищеною системою. Крім того, реформи мають проводитись швидко та радикально і не розтягуватись у часі".

ГРУЗИНСЬКІ ЛІКИ ВІД КОРУПЦІЇ

Лікувати грузинське суспільство від корупції Саакашвілі розпочав з правоохоронних органів. Такий крок був абсолютно правильним. Адже будь-яка боротьба з корупціонерами буде безрезультатною, коли вірусом хабарництва вражені ті елементи системи, які мають вести з ним боротьбу.

У цьому аспекті корупція як соціальне явище чимось нагадує СНІД. Проникнувши в правоохоронну систему, вона підпорядковує її власному впливу та залишає суспільство без захисту. Коли міліція, прокуратура, суди належно не виконують свої функції, значить, вони інфіковані і працюють проти держави і принципів справедливості та права.

Необхідною умовою успішних реформ є охоплення ними всіх без винятку сфер та зміна ментальності суспільства. Поодинокі реформи будуть безрезультатними та з часом нівелюються незнищеною системою.

Методи лікування Саакашвілі були радикальними і надзвичайно ефективними. Зразу ж після приходу до влади було звільнено керівництво всіх силових структур, незважаючи на їхню лояльність до революції троянд. З перших днів президентства Саакашвілі взявся за ДАІ, яку вважав феодальним збирачем грошей на дорогах. Президент Грузії офіційно оголосив ультиматум даїшникам: або вони припиняють брати хабарі, або будуть звільнені усі без винятку. Оскільки виконати побажання Саакашвілі було нереально, через два тижні країна опинилась без автоінспекції.

За новим законом "Про патрульну поліцію" утворювалась патрульна поліція, яка виконувала функції боротьби із правопорушниками та нагляду за дорожнім рухом. Паралельно з нею було створено відділ кримінальної поліції. Крім того, було звільнено майже 90% усіх співробітників колишньої міліції (близько 75 тис.), а кількість новоствореної поліції скорочено до 30 тисяч.

На місце міліціонерів, вражених хворобою корупції, Саакашвілі набрав людей, необхідною умовою працевлаштування яких була відсутність досвіду роботи у правоохоронних органах. Грузинські реформатори пішли логічним шляхом. Вони чудово розуміли просту істину: людина з ментальністю хабарника не зможе стати чесним поліцейським чи держчиновником, навіть якщо отримуватиме високу зарплату. А часу на перевиховання десятків тисяч осіб просто не було.

Новим поліцейським, яких було набрано та навчено всього за кілька місяців, підвищили зарплату у 10–20 разів (зараз грузинський поліцейський отримує в середньому 700 доларів плюс медична страховка, премії та низка інших пільг). Проте суворо попередили: за порушення закону та корупційні діяння помилування не буде.

Задля виявлення у поліції та в інших сферах потенційних корупціонерів та слабких ланок було утворено Генеральну інспекцію, яка займається виловом "зрадників" з системи. Ще на початку роботи нової поліції таким способом було знешкоджено кілька сотень співробітників, які не змогли відмовитись від спокуси вчинити неправомірні дії. Відеосюжети із поліцейськими, котрі потрапили на гачок псевдохабародавця, широко демонстрували в ефірі національних телеканалів. Доноси на колег, які намагалися вчинити протиправні дії, стали звичайним явищем.

Справа в тому, що грузинський поліцейський патруль складається з двох співробітників, які виконують службові обов'язки, перебуваючи в спеціальному автомобілі, оснащеному з-поміж іншої техніки відеокамерами спостереження з передачею відеозображення та звуку у центральний сервісний центр. За межами видимости відеокамери поліцейські не мають права виписувати штрафи чи здійснювати інші дії. Склад патруля є непостійний, що заважає формуванню стійких пар. Потенційно кожен з тимчасових напарників може виявитись співробітником спецслужби.

Грузинські поліцейські зобов'язані доносити на свого напарника, якщо той вчинив або провокує на вчинення правопорушення. У протилежному випадку тому, хто намагався приховати цей факт, загрожує негайне звільнення та притягнення до кримінальної відповідальності.

Агенти Генеральної інспекції також активно працюють у інших сферах. Вони наполегливо трудяться з метою вигадати найбільш продуктивні прийоми виявлення у суспільстві громадян, які схильні до корупційних діянь. Наприклад, батько дитини, який просить викладача університету посприяти їй при вступі, запросто може виявитись співробітником спецслужби. Це ж стосується й перевірки чиновників.

У Грузії широко відомий випадок, коли один полковник-агент спецслужб їздив країною, порушуючи правила дорожнього руху та намагався вирішити проблеми з патрульними з допомогою хабара. Проте нові поліцейські виявились стійкими до такої спокуси і були потім нагороджені тим же полковником за стійкість духу.

Один із агентів Генеральної інспекції у відповідь на закиди про те, що він підставляє своїх колег, провокує їх на правопорушення, а потім ще й садить за грати, з гордістю відповів: "Я очищаю нашу систему від зрадників". Внаслідок цього факти, коли керівництво чи товариші по роботі приховують злочинні дії свого колеги, майже зникли.

Символом нової поліції стали дільниці зі скла як свідчення відкритості правоохоронців. Тепер кожна людина на вулиці може побачити, чим займаються поліцейські на роботі. У таких дільницях немає закритих приміщень, де є можливість вибивати свідчення з затриманого.

За сучасною концепцією, поліція в Грузії сприймається як сервісна служба, покликана надавати послуги населенню. У неї відсутнє поняття плану, тому співробітники зовсім не женуться за вигаданими злочинцями. За таким же принципом діє, наприклад, система отримання водійських прав, яка займає всього кілька хвилин. Можливість дати хабара тут також зведена до мінімуму. Водій, який хоче мати престижні номери, може їх просто купити у магазині за ціною у кілька десятків тисяч доларів. Під страхом звільнення заборонено першочергове обслуговування чиновників, незалежно від їхнього рангу.

ВІЙНА З "АВТОРИТЕТАМИ"

Ліквідація корупції в Грузії була б неможлива без дієвої боротьби з інститутом "злодіїв у законі". До приходу Саакашвілі кримінальний світ безкарно панував у країні та був тісно пов'язаний із владою. Раніше прогнила та корумпована міліція співпрацювала з кримінальними авторитетами. Однак з появою поліції нового зразка ситуація кардинально змінилась.

Ліквідація корупції в Грузії була б неможлива без дієвої боротьби з інститутом "злодіїв у законі".

Для молодої поліції Саакашвілі та його не менш молодої команди не існувало авторитетів. Швидко було арештовано кількох кримінальних авторитетів та конфісковано їхнє майно. Парламент країни прийняв безпрецедентний акт, який дозволяв засуджувати на 5–10 років ув'язнення осіб, які визнавали свою причетність до злочинного світу як "злодія в законі". Це змусило колишніх реальних керівників країни втікати за кордон. Ті ж, які були арештовані, відбувають покарання у спеціальній в'язниці під будівлею МВС в повній ізоляції без права на мобільний зв'язок. Спроба ж повстання "злодіїв у законі" у березні 2006 року була жорстко придушена.

РЕЗУЛЬТАТИ ЗАХОДІВ

Про ефективність реформування грузинської поліції свідчать цифри. Кількість важких злочинів скоротилась на 35%, збройних пограбувань – на 80%, вбивств – на 50%. За півроку у Грузії було викрадено лише один автомобіль. Понад 80% громадян довіряють поліції, що майже дорівнює рівню довіри до церкви. Лише 2% грузин зазначили, що останнього року вони або їхні родичі мали справу з виявами корупції.

Успіх боротьби з корупцією був би неповним без нанесення удару по корумпованих чиновниках старого режиму. Паралельно з налагодженням роботи органів, покликаних забезпечувати верховенство права, за особистим наполяганням Саакашвілі був прийнятий жорсткий, але надзвичайно дієвий закон про боротьбу з корупцією.

Зокрема, за новим грузинським законодавством, хабародавець, який повідомить про хабароотримувача у правоохоронні органи, звільняється від кримінальної відповідальності. Будь-яка особа, проти якої порушена кримінальна справа за посадовий злочин, може бути звільнена від відповідальності, якщо повідомить слідству достовірну інформацію про більш важкий злочин, здійснений її керівництвом.

Остаточно зламати хребет корупційним монстрам минулого допомогли поправки, внесені в кримінально-процесуальний кодекс. За однією з них, посадова особа, яка переховується від слідства, може бути засуджена заочно з повною конфіскацією майна. Також у випадку порушення кримінальної справи проти посадової особи прокурор може висунути позов про конфіскацію незаконно нажитого майна, і воно може бути конфісковане на користь держави, якщо чиновник не зможе довести, що майно було здобуте на законних підставах.

У результаті дії таких законів було очищено від корупціонерів чиновницький апарат, який, до того ж, значно скоротився чисельно, але став працювати ефективніше.

Саакашвілі свого часу не пробачив розкрадання державного майна та інших злочинів минулого і не побоявся затримати близько 450 високопосадовців, з яких було 6 екс-міністрів, понад 40 суддів. Кількість ув'язнених в країні суттєво зросла за рахунок колишніх хабарників і непокараних злочинців. Але навіть у пенітенціарній системі Грузії помітні віяння нової доби у вигляді "в'язниць європейського типу".

За словами Саакашвілі, не існує жодних особливих країн, особливих умов чи особливого суспільства для здійснення демократичних перетворень, розвитку держави та подолання корупції. Для досягнення успіху потрібна лише політична воля керівництва і щире бажання змінити країну.

zaxid.net

З ЛІТОПИСУ СЛАВИ

У ВИРІ БОРОТЬБИ

Петро БУДИЧ

Цьогоріч виповнюється 85 років з дня народження Марії Савчин ("Марічки") і 86 років Анни Караванської-Байляк ("Лісова", "Рома"), легендарним героїням УПА на Закерзонні (з 1944 року українські землі Лемківщини, Надсяння, Підляшшя і Холмщини відійшли до Польщі – подарунок Сталіна). Обоє були одержимими борчинями за самостійність України. Обоє володіли публіцистичним хистом. Обоє великі красуні з палкими українськими серцями. Обоє повінчалися в лавах УПА.

Марія Савчин народилася 1925 року в селянській сім'ї. Після закінчення початкової школи в с.Задвір'я вступила в гімназію у Львові. Крім середньої школи, вона закінчила торговельну школу. М.Савчин без вагань вступила до лав УПА. У своїй книзі "Тисяча доріг", що є скороченим і доповненим передруком 28-го тому "Літопис УПА", Савчин багато місця відводить описові свого села. На її виховання великий вплив мали мама, дідо та священик Михайло Сенів. З гімназії, торговельної школи та юнацької сітки ОУН вона почерпнула національну свідомість, яка її привела до визвольного руху. На Закерзонні М.Савчин була приділена до сотні "Черника" (Михайло Марущак) з псевдо "Марічка". Виконувала різні завдання, які їй доручали, сумлінно й відповідально. Вона співпрацювала з Марією Ровенчук ("Ириною") – керівником окружної сітки ОУН. На Закерзонні "Марічка" познайомилась із Василем Галасою ("Орланом") – заступником Провідника ОУН Закерзонського краю, пізніше він став Провідником північно-західних українських земель. 1945 року М.Савчин з ним повінчалась. Їй було тоді 19 років.

Підпільна боротьба УПА на Закерзонні була форпостом визвольної боротьби в Україні. Закерзоння було вікном в Європу, через яке відомості про боротьбу УПА поширювались не лише на Європу, а й на увесь світ. Тому цей край мав велике стратегічне значення. На 1945–1947 роки припадає найжорстокіше виселення українців з прадідівських земель і найжорстокіше винищення українського люду польськими збройними формуваннями. Для припинення масового винищення українців на Закерзонні Провід ОУН-УПА направив туди добірні відділи УПА ("Хріна", "Мирона", "Дідика", "Бурлаки", "Громенка", "Бродича", "Черника"). При цьому Провід УГВР суворо забороняв відділам здійснювати відплатні дії.

Криївка – місце таємне. Кущовий провідник Дмитро ОЛЕКСЮК-"ІЛАК", його дружина Павлина ТКАЧУК-"ОРИСЯ", виглядає з дверей надрайонний провідник ОУН Іван ШВЕДЮК-"СІРКО".

На Закерзонні 1946 року народився син Марії Савчин та Василя Галаси Зенчик. Побачив свого сина Василь лише 1947 року. То була радісна й прикра зустріч. Радісна, бо побачив сина, прикра, бо, за наказом Головнокомандуючого УПА Романа Шухевича, Василя призначили Провідником ОУН на північно-західних українських землях, а Марічка залишилась на Закерзонні. Про це повідомив "Орлана" Ярослав Старух ("Стяг") – Провідник Закерзонського краю. Марічка планувала залишити свого сина у знайомих, але не встигла – її було заарештовано. Ярослав Старух повідомив Василя Галасу, що його сина Зенчика забрав до себе начальник Краківського Уряду Безпеки (УБ).

Згодом Марічці вдалось втекти з полону і в серпні 1947 року вона залишає Закерзоння і переходить в Україну. З того часу вона весь час була разом з Василем. Василь Кук ("Леміш", "Коваль") незабаром призначив "Орлана" своїм заступником. 1949 року у Василя та Марічки народився другий син Петрусь, якого Марічка відвезла до своєї приятельки у село Гаї біля Тернополя. 1950 року маму Марії Савчин було заслано до Іркутської області, а батька кинуто до тюрми.

1953 року помер деспот Сталін, але повстанцям не стало затишніше у лісах. Облави не припинялись. "Орлан" та Марічка вирішили пробиратись на Схід. На Хмельниччині одна лжеповстанська група вийшла з ними на контакт та, заарештувавши, передала кадебістам. З Хмельницького їх повезли до Києва до голови КДБ Строкача. Розпочалось слідство. Подружжя чекало вироку. Після того, як 1954 року радянським спецслужбам не вдалося піймати Василя Кука, керівництво КДБ вирішило спровадити Марічку за кордон. Як писала згодом Марія Савчин: "Я йшла не виконувати завдання КДБ, а сповнити те, що доручив мені "Орлан".

Таким чином 1954 року Марічка опинилась у Німеччині. Звідти вона переїхала до США (м. Вісконсин). Там вона познайомилась з Володимиром Пискіром, який закінчував студії у Вісконсинському університеті, і 1956 року вона з ним одружилась. Після того, як Україна стала незалежною, М.Савчин часто приїздила в Україну, зустрічалась зі своїми рідними, сином Петрусем та його батьком – Василем Галасою.

Анна Караванська-Байляк ("Лісова", "Рома"), дівоче призвіще Телятинська – подруга Марічки Савчин по підпільній боротьбі в Закерзонні. Народилась вона 1924 року у селі Баховичах, що на Перемишлянщині, у патріотичній родині. Батько Микола та мати Марія, окрім Анни, мали ще семеро дітей. За німецької окупації Анна – в осередках Українського Червоного Хреста разом з Марічкою. З трьома своїми братами Іваном, Миколою та Павлом вступила до лав УПА на Закерзонні. Брати загинули геройською смертю у боротьбі з окупантами. Анна була однією з найактивніших дівчат в УПА. Вона, як і багато інших молодих дівчат та хлопців, загартувалась у підпільній боротьбі. У лавах повстанців "Лісова" познайомилась з сотенним УПА Дмитром Караванським ("Орським"), і в серпні 1945 року з ним повінчалась. Але не довго тішилась щастям, бо 1945 року "Орський" гине у боротьбі з польськими збройними формуваннями, які мордували український люд.

Трагедія не зламала цю мужню жінку. Анна продовжила боротьбу в лавах сотень "Бурлаки" (Володимира Щигельського) та "Громовенка" (Михайла Дуди). Була заарештована польською УБ 1947 року в так званому Краківському котлі. Слідством їй присудили 14 років тюрми. Покарання відбувала у різних в'язницях Польщі. Після звільнення 1954 року Анна замешкала у Вроцлаві, де й познайомилась з Анною Герман. Через неї вона передавала писилки для батьків, які в той час були на засланні. У своїх спогадах вона згадує зрадника Ярослава Гамілку, який служив в УПА під псевдо "Вишинський". Цей зрадник завдав відчутної шкоди українському підпіллю на Закерзонні.

Анні Караванській 1965 року вдалось виїхати до США. Там вона познайомилась з Романом Байляком ("Богуном") та вийшла за нього заміж. Коли стала Україна незалежною, вона, як і Марічка Савчин, неодноразово відвідувала Батьківщину. Вона домагалась від польської влади перепоховання повстанців, зокрема і її тодішнього чоловіка Дмитра Караванського, але поляки лише насміхались з її вимог. У своїй книжці "Україно, визнай" Анна доносить правду про героїчний рух опору вояків УПА та робить аналіз, чому в незалежній Україні, за яку вони гинули, вони не визнані на державному рівні.

Книги Марії Савчин та Анни Караванської-Байляк виховують в українців національну гордість, сприяють згуртованості. Герої цих книжок – мудрі, одержимі ідеєю лицарі, яким не страшні були ні холод та голод, ні смерть. Авторки доводять, що якби не присутність збройних загонів УПА на Закерзонні, то жертви з боку українського населення були б набагато більшими. Все те, про що описано в книжках Марії Савчин та Анни Караванської-Байляк, проситься на відтворення у вигляді пригодницького кінофільму, який мав би неабиякий успіх у сучасній Україні, особливо серед української молоді.

м.Київ

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ОТЦЯ-МІТРАТА МИХАЙЛА КОСИЛА

Нещодавно прихожани Собору Успіння Пресвятої Богородиці м.Чернівців здійснили поїздку на могилу отця Михайла Косила в Яремче (Дора) за 150 км. від обласного центру. Люди добре пам'ятають богослужіння отця Михайла, коли він був деканом церкви в Чернівцях. Його мудрі настанови-навернення до Бога, вміння прощати, відкинути гординю, робити добрі справи завжди глибоко западали людям у душу.

Вшанувати пам'ять свого наставника-учителя з'їхалось 10 священиків з навколишніх сіл Івано-Франківщини. На могилі покійного отця Михайла було відправлено панахиду.

Багато вінків та квітів лягло на могилу вічного спочинку шанованого всіма людьми священика.

Все життя о. Михайла пройшло в тяжких муках переслідувань і тортур тоталітарного режиму совєцького періоду. Тюрми в Івано-Франківську, Львові, Маріуполі, Кустанаї (Казахстан) не зламали його духу і віри в Бога, любові до людей.

Отець Михайло проводив Богослужіння в підпіллі, навчав молодих священиків бути вірними греко-католицькій церкві. Бо сам вірою і правдою служив церкві, Богові і людям.

Священик не прагнув слави за життя. Вів скромне життя.

10 листопада 2000 року на 68-у році життя та 43-у році пастирського служіння обірвалось земне життя отця-мітрата Михайла Косила.

Зі щирою вдячністю і спогадами учнів до отця Михайла Косила та за допомогою спонсора – народного депутата Романа Зварича вийшла книга-збірка поезій "З Тобою, Ісусе", (ІІ видання).

Нехай пам'ять про отця Михайла буде вічною! Царство йому небесне!

Марія Кисильова,
м.Чернівці

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 500 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9